

solidarnost je naša snaga

Da li je deljenje vode žednim ljudima krivično delo?

Solidarna poseta ratnim izbeglicama u Subotici i na graničnim prelazima sa Mađarskom

26. jun 2016.

Aktivistkinje/i Žena u crnom su 26. juna 2016. godine posetili izbeglice sa Bliskog Istoka u Subotici i na dva granična prelaza Horgoš 2 i Kelebija. Najpre smo otišli na Horgoš 2 i tamo izbeglica nije bilo. Krenuli smo ka Subotici u kamp koji je otvorila država.

Kamp je smešten preko puta stare ciglane gde su nekada izbeglice nalazile utočište. Sklonjen je sa glavnog puta oko 500 metara, do njega se dolazi makadamom i ima vrlo malo rastinja tako da je velika vrućina i mnogo prašine. Ispod jednog drveta sedela je porodica sa troje dece, i nekoliko mladih muškaraca. Tu smo se zaustavili. Razgovarali smo sa njima, iz Sirije su i čekaju da pređu u Mađarsku. Bili su vidno umorni i prilično prašnjavi. Jedan mlad muškarac je bio iz Alepa i rekao nam je da putuje par meseci.

Mirko je otišao peške do ograde kampa koji se nalazio 300 metara od mesta gde su bili ti ljudi. Uskoro su počeli da pristižu i ljudi iz kampa. Bilo je puno žena sa decom. Doneli smo dosta vode i ona je najpre podeljena. I voće...

Napravila se gužva oko kola da nisam ni primetila da su došli i neki muškarci. Tek kada su mi se obratili shvatila sam da su uposlenici Komesarijata. Pitali su ko sam i šta radim ovde i da sam morala tražiti od njih dozvolu za posetu kampu. Prvo pitanje je bilo „u kom svojstvu delimo pomoć?!“. Potpuno sam naivno odgovorila da sam samo građanka koja želi da pomogne ljudima koji se sklanjaju od rata i da nisam znala da treba da tražim dozvolu?!? Znamo od ranije da su uposlenici Komesarijata za izbeglice veoma agresivni i da pozivaju policiju ukoliko se neko pojavi a da nije tražio dozvolu i dobio odobrenje od njih. Napominjem da smo mi bili na 300 metara od kampa, na putu, tako da nisu imali nikakvo pravo da nas bilo šta pitaju. Prihvatili su moje objašnjenje ali se pojavio i treći koji je bio veoma agresivan, zapisao je registarski broj tablica i stalno pitao iz koje smo organizacije. Kako je Mirko imao na sebi našu majicu sa natpisom **Solidarnost sa izbeglicama** zakačio se za tu majicu i opet je nekoliko puta pitao iz koje smo organizacije. To ga je najviše interesovalo... Međutim, potpuno je ignorisao taksistu koji je tu došao po ljude da ih prebaci do mesta gde će ilegalno preći granicu Srbije i stacionirati se na ničijoj zemlji između Srbije i Mađarske. Tu čekaju da ih puste u Mađarsku. Mađari dnevno puštaju 10-15 ljudi.

Odučile/i smo da pređemo granicu i da to vidimo. Na ničijoj zemlji, smešten je taj kamp. Stotinak malih šatora smešteni tesno jedan do drugog su zaštita od sunca za izbeglice. Tu čekaju... Oko njih je podignuta bodljikava žica, kao u konc logorima... Nismo se zadržavali jer nam je rečeno da možemo imati ozbiljnih problema sa policijom Srbije.

Zabeležili: Violeta Đikanović, Mirko Medenica
Fotografije: Yana Zakorko